

Högsta domstolen
Box 2066
103 12 STOCKHOLM

Överklagande av hovrättsdom – grovt vapenbrott

Klagande

Riksåklagaren

Motpart

L

Ombud och offentlig försvarare: Advokaten HÖ

Saken

Grovt vapenbrott

Dom

Hovrättens för Nedre Norrland dom den 22 december 2011 i mål nr B 1141-11

Yrkande

Jag yrkar att Högsta domstolen med ändring av hovrättens dom dömer L för grovt vapenbrott och skärper fängelsestraffet.

Bakgrund

Åtalet

L åtalades för grovt vapenbrott enligt följande gärningspåstående.

L har under tiden omkring 1 september 2011 – 7 oktober 2011 i sin bostad på vägen i Sandviken olovligen innehaft ett hagelgevär, märke Baikal, kaliber 12/70, en pistol märke Zastava, kaliber 6,35 mm med magasin och tillhörande ammunition; 7 patroner, två tårgasbehållare samt 18 patroner kal 6,5 x 55 mm och 5 hagelpatroner kal 12/70. Med hänsyn till att vapnen och ammunitionen kan befaras komma till brottslig användning är brottet att bedöma som grovt.

Brottet har vidare begåtts som ett led i en brottslighet som utövas i organiserad form.

Tingsrättens dom

Tingsrätten dömde L för grovt vapenbrott till tio månaders fängelse. När det gäller rubriceringsfrågan uttalade tingsrätten följande.

Försvaret har argumenterat för att pistolen är mindre farlig på grund av sin låga kaliber. Pistolen, liksom geväret, fungerar och måste trots kalibern bedömas som livsfarlig. Pistolen torde sakna lagligt användningsområde. Vapnen kan därmed befaras komma till brottslig användning och vapenbrottet måste bedömas som grovt (se prop. 1992/93:141 sid. 51, jfr även NJA 2002 sid. 256). Straffvärdet för innehavet, utan beaktande av den åberopade försvårande omständigheten, uppgår till sex månaders fängelse, motsvarande det lägsta föreskrivna straffet för grovt vapenbrott.

Tingsrätten fann vidare styrkt att L är medlem i Outlaws och konstaterade att det är allmänt känt att detta är en kriminell organisation. Det fanns därför enligt tingsrätten skäl att se särskilt allvarligt på brottet. Med tillämpning av 29 kap. 2 § 6 brottsbalken bestämdes det sammantagna straffvärdet till tio månaders fängelse.

Hovrättens dom

Efter att L överklagat ändrade hovrätten tingsrättens dom på det sättet att gärningen bedömdes som vapenbrott av normalgraden och påföljden sattes ned till fem månaders fängelse.

Hovrätten antecknade att L uppgett att han har haft en hotbild mot sig under flera års tid och att han därför hade planer på att installera säkerhetslås m.m. i villan som han bor i. Ett par veckor före husrannsakan blev han av en slump erbjuden att köpa de aktuella vapnen. Enligt L hade han för avsikt att ha vapnen till dess han ordnat säkerheten på annat sätt. Han saknar vapenvana. Han har varit medlem i Outlaws i fem till sex år och är medlem på samma villkor som alla andra.

När det gäller rubriceringsfrågan uttalade hovrätten följande.

Vad som främst talar för att det vapenbrott L gjort sig skyldig till ska bedömas som grovt är att det varit fråga om två fullt brukbara och livsfarliga vapen. Det lagliga användningsområdet för pistolen är, om inte obefintligt, mycket begränsat. Försvårande är även att pistolen har förvarats tillsammans med tillhörande ammunition. I samma riktning talar även det förhållandet att L har en anknytning till MC-klubben Outlaws. En omständighet som i sig kan tala för att vapnen kunde komma till brottslig användning. I motsatt riktning talar emellertid det förhållandet att L tidigare är ostraffad, har fast anställning sedan lång tid tillbaka och lever ett till synes skötsamt och ordnat liv. Vapnen kan inte heller anses ha varit lättåtkomliga för andra då de förvarats i Ls bostad.

Vid en samlad bedömning finner hovrätten att den konkreta risken för att vapnen skulle komma till brottslig användning inte har varit så påtaglig att brottet, trots att det är allvarligt, ska bedömas som grovt. Inte heller i övrigt föreligger skäl att

bedöma brottet som grovt. L ska därför dömas för vapenbrott av normalgraden enligt 9 kap. 1 § första stycket vapenlagen.

Hovrätten bedömde vidare att straffvärdet, med hänsyn till brottets allvar, uppgick till fem månaders fängelse. Det ansågs inte utrett att det vapenbrott L gjort sig skyldig till utgjort ett led i en brottslighet som utövats i organiserad form. Enbart det förhållandet att L är medlem i Outlaws kan enligt hovrätten inte ses som en sådan försvårande omständighet som avses i 29 kap. 2 § 6 brottsbalken. Fängelsestraffets längd bestämdes därför i enlighet med straffvärdet, dvs. till fem månader.

Grunder för överklagandet

Den rättsliga regleringen m.m.

Bestämmelsen om grovt vapenbrott

Enligt 9 kap. 1 § första stycket vapenlagen (1996:97) döms den som uppsåtligt innehar ett skjutvapen utan att ha rätt till det eller överlåter eller lånar ut ett skjutvapen till någon som inte har rätt att inneha vapnet för vapenbrott till fängelse i högst ett år. I paragrafens andra stycke återfinns en särskild straffskala för grovt vapenbrott; fängelse i lägst sex månader och högst fyra år.

Förarbetsuttalanden

Den särskilda regleringen avseende grovt vapenbrott infördes i den dåvarande vapenlagen den 1 juli 1993. I propositionen till lagändringen konstaterades att det otvivelaktigt fanns ett samband mellan förekomsten av illegala vapen och våldsbrottslighet samt att användningen av skjutvapen vid våldsbrott hade ökat under de senaste 15–20 åren. Införandet av den särskilda straffskalan för grovt brott motiverades med att ett kraftfullt ingripande mot olovliga innehav av vapen borde kunna minska förekomsten av illegala vapen och därigenom medverka till kampen mot den allvarliga våldsbrottsligheten. När det gäller frågan om i vilka fall grovt brott ska anses föreligga uttalades följande (prop. 1992/93:141, s. 52).

En höjning av maximum utan en gradindelning av brottet skulle dock leda till att straffskalan blev alltför vid för att kunna vara till avsedd ledning för rättstillämpningen. Jag föreslår därför att en särskild skala för grovt brott skall införas. Skalan bör utformas på samma sätt som jag föreslagit beträffande flera andra brott i detta lagstiftningsärende. Som grovt brott bör som jag nämnt särskilt bedömas brott under former som medför att vapnen kan befaras komma till brottslig användning, exempelvis innehav av livsfarliga vapen som saknar lagligt användningsområde och innehav av en större mängd vapen. Vid fastställandet av straffvärdet hos ett olaga vapeninnehav är över huvud taget mängden av vapen av stor betydelse. Att olovligen samla på sig en stor mängd vapen av särskilt farlig typ (främst av militär karaktär), vilka rimligen aldrig kan förvaras på ett från spridningssynpunkt betryggande sätt, utgör i sig en stor fara för en större krets personer och måste anses ha ett högt straffvärde.

Bestämmelsen om grovt vapenbrott fördes sedan över till den nu gällande vapenlagen (1996:67) utan någon ändring i sak (prop. 1995/96:52 s. 85).

År 2006 infördes i 20 a § polislagen (1984:387) en bestämmelse enligt vilken polisen under vissa särskilt angivna förutsättningar i brottsförebyggande syfte får söka efter vapen och andra farliga föremål i fordon. I förarbetena uttalades att kriminella i allt större utsträckning beväpnar sig och att vapen allt oftare används vid allvarlig brottslighet. Vidare uttalades att utvecklingen avseende ett ökat innehav av illegala vapen är djupt oroväckande och att det givetvis är synnerligen viktigt att denna utveckling kan stoppas och att polisen har möjlighet att förhindra att dessa vapen kommer till användning (prop. 2005/06:113 s. 22).

I mars 2009 uppdrog regeringen åt en utredare att biträda Justitiedepartementet med att utreda vissa frågor rörande vapenlagstiftningen. Utredaren slutredovisade uppdraget i promemorian Vissa frågor om vapenlagen (Ds 2010:6). I promemorian föreslås att regeln om grovt vapenbrott ska förtydligas genom att det i paragrafen anges vilka omständigheter som särskilt ska beaktas vid bedömningen av om brottet är grovt. Sådana omständigheter föreslås vara att vapnet kan befaras komma till brottslig användning eller att vapnet är av särskilt farlig beskaffenhet. Utredaren bedömde samtidigt att det inte finns något behov av att skärpa straffskalorna för vapenbrott och grovt vapenbrott (s. 12).

Förslaget i Ds 2010:6 om vilka omständigheter som särskilt ska beaktas vid bedömningen av om brottet är grovt tog sin utgångspunkt i motiven till bestämmelsen om grovt vapenbrott, dvs. prop. 1992/93:141, s. 52. Uppräkningen angavs inte vara uttömmande och på motsvarande sätt som i dag ska en helhetsbedömning av samtliga omständigheter göras i det enskilda fallet. I promemorians författningskommentar uttalas följande (s. 164, se även s. 123).

Exempel på situationer då vapen typiskt sett kan befaras komma till brottslig användning är när innehavet avser livsfarliga vapen som saknar lagligt användningsområde eller när det är fråga om innehav av en större mängd vapen. Andra situationer då vapen typiskt sett också kan befaras komma till brottslig användning är innehav av vapen som innehåller skarp ammunition på offentlig plats, i fordon på offentlig plats eller i lokal till vilken allmänheten har tillträde, t.ex. restaurang eller nattklubb. Samma bedömning bör göras oavsett om patronen befinner sig i vapnets patronläge eller i magasinet eller motsvarande utrymme, dvs. oavsett om vapnet är skjutklart eller inte.

Vid bedömningen av vapnets farlighet bör främst vapnets eldkraft vägas in. Även andra omständigheter, som exempelvis att vapnet är lätt att dölja under kläder, kan tillmätas betydelse. .-.-

Bedömningen att det inte finns något behov av att skärpa straffskalorna för vapenbrott och grovt vapenbrott motiverades med att varken samhällets syn på

vapenbrott, straffskalornas förhållande till andra straffskalor eller brottsutvecklingen talade för en sådan ändring (s. 142).

Promemorian Ds 2010:6 har remissbehandlats och bereds för närvarande inom Justitiedepartementet. Enligt massmediauppgifter kommer regeringen denna dag (den 19 januari 2012) att besluta om inhämtande av lagrådets yttrande i lagstiftningsärendet. Av dessa uppgifter framgår att det i lagrådsremissen kommer att föreslås att det ska förtydligas i vilka fall ett vapenbrott är att bedöma som grovt. Vad som kommer att föreslås när det gäller frågan om en skärpning av straffskalorna för vapenbrott och grovt vapenbrott framgår däremot inte.

Praxis

I NJA 1977 s. 473 dömdes den tilltalade för bl.a. olaga innehav av en pistol och en revolver till tre månaders fängelse. När det gäller påföljdsfrågan uttalade Högsta domstolen att för olaga vapeninnehav, som inte var att bedöma som ringa brott, bör av hänsyn till allmän laglydnad påföljd som inte innebär frihetsberövande tillämpas endast om särskilda skäl talar därför.

Rättsfallet NJA 1991 s. 498 gällde fråga om straffvärdet för olaga vapeninnehav avseende en Magnumrevolver. I domen gjordes en jämförelse med omständigheterna i NJA 1977 s. 473. När det gällde bestämmande av straffvärdet beaktade Högsta domstolen att användningen av skjutvapen vid våldsbrott hade ökat under de senaste 15–20 åren. Det ansågs motivera att olaga vapeninnehav av det slag som var aktuellt i målet bedömdes något strängare än vad som skedde i 1977 års fall.

I RH 1994:108 hade den tilltalade innehaft två skarpladdade pistoler med kaliber 6,35 respektive 7,65 mm. Även om vapnen fick anses vara av livsfarlig art var det enligt hovrätten inte tillräckligt för att brottet skulle bedömas som grovt.

I NJA 2002 s. 256 dömdes den tilltalade för att ha innehaft en pennpistol och en patron till denna. Frågorna i målet var dels om vapenbrottet var att bedöma som grovt, dels vilken påföljd som skulle bestämmas. Högsta domstolen konstaterade att en pennpistol är ett skjutvapen som är lätt att bära med sig utan risk för upptäckt. Den i målet aktuella pennpistolen kunde, om den avfyrades mot en människa på nära håll, leda till livshotande skador. Vapnets effektivitet angavs dock minska, förutom av den förhållandevis begränsade genomslagskraften, av att det inte gick att skjuta flera skott utan omladdning. Enligt Högsta domstolen kunde en pennpistol, jämfört med andra handeldvapen, inte sägas vara ett vapen av utpräglad farlig beskaffenhet. Som grund för Högsta domstolens bedömning lades att den tilltalade blivit erbjuden att köpa vapnet av en för honom okänd man och att dennes argument var att pistolen kunde vara bra att ha för att skydda sig med. Visserligen kunde den tilltalade inte påräkna något

tillstånd att inneha pistolen, men inget ansågs tala för att han köpte den för att använda den i samband med något brott. Han hade endast innehaft pistolen en kort tid, han stoppades av polis när han körde hem efter inköpet. Sammantaget fann Högsta domstolen att den tilltalades innehav utgjorde ett vapenbrott av normalgraden.

Åklagarmyndighetens Utvecklingscentrum Malmö har inom åklagarväsendet ett särskilt ansvar för metodutveckling m.m. när det gäller bekämpande av vapenbrottslighet. I mars 2007 färdigställde utvecklingscentrum två promemorior avseende vapenbrott; dels Grovt vapenbrott – praxis och utvecklingsbehov (RättsPM 2007:5), dels Vapenbrott – ett urval överrättsdomar och nyare underrettsdomar (RättsPM 2007:6). I RättsPM 2007:5 uttalades angående överrättspraxis att enbart det förhållandet att ett innehav avser en pistol eller en revolver – trots att detta generellt kan tyckas innebära en risk att vapnet ska komma till brottslig användning – inte kvalificerar vapenbrottet som grovt. Innehav av pistol eller revolver genom att vapnet medförs skarpladdat (eller innehållande skarp ammunition) på allmän plats, i bil, i nöjeslokal eller liknande bedöms däremot som grovt brott. I promemorian uttalas vidare att motivet för de illegala innehaven i flera fall uppges vara ”att skydda sig” eller att vederbörande ”känt sig hotad”, detta särskilt i kriminella kretsar. Redan ett sådant motiv anges i promemorian innebära en beredskap för att använda vapnet, varför det med fog kan befaras att vapnet ska komma till brottslig användning. I promemorian uttalas vidare att det legala användningsområdet för bl.a. enhandsvapen med den nuvarande vapenlagstiftningen och restriktiva tillståndsgivningen är ytterst begränsat och att praktiskt taget inga av de brukbara pistoler och revolverar som innehas illegalt faller in under ett möjligt legalt användningsområde. I detta sammanhang kan när det gäller det legala användningsområdet för enhandsvapen hänvisas till Rikspolisstyrelsens föreskrifter och allmänna råd om vapenlagstiftningen (RPSFS 2009:13 FAP 551-3).

Min bedömning

Hovrätten har funnit utrett att L olovligen i sin bostad innehaft dels en pistol med tillhörande ammunition, dels ett hagelgevär och hagelpatroner. Pistolen, med magasin och ammunition i, samt hagelpatronerna förvarades i en låda i ett sängbord i sovrummet. Hagelgeväret förvarades i en garderob. Det är fråga om två fullt brukbara och livsfarliga vapen. Pistolen torde sakna eller ha ett mycket begränsat legalt användningsområde. L, som är medlem i MC-klubben Outlaws, har uppgett att han haft en hotbild mot sig under flera års tid och att han köpt vapnen av säkerhetsskäl.

Som framgått i det föregående uttalades i förarbetena att som grovt vapenbrott särskilt bör bedömas brott som begås under former som medför att vapnen kan befaras komma till brottslig användning. Som exempel på sådana brott angavs innehav av livsfarliga vapen som saknar lagligt användningsområde. Uttalandet bör ses mot bakgrund av att införandet av den särskilda straffskalan för grovt

brott motiverades med en strävan mot att minska förekomsten av illegala vapen och därigenom medverka till kampen mot den allvarliga våldsbrottsligheten. Detta eftersom det otvivelaktigt ansågs finnas ett samband mellan förekomsten av illegala vapen och våldsbrottslighet samt användningen av skjutvapen vid våldsbrott då hade ökat under de senaste 15–20 åren. Noteras bör också att förarbetsuttalandena och exemplet med innehav av livsfarliga vapen som saknar lagligt användningsområde får anses visa att det inte krävs att det befaras att vapnet mer eller mindre omedelbart kan komma till brottslig användning. Uttalandena måste i stället anses innebära att sådana illegala vapen typiskt sett är sådana att det kan befaras att de kommer till brottslig användning.

Av statistik från BRÅ framgår att antalet anmälda mord, dråp, misshandel med dödlig utgång, försök till mord och försök till dråp där skjutvapen använts har ökat kraftigt under de senaste åren. År 2007 anmäldes 175 sådana brott, år 2008 197, år 2009 210, år 2010 242 och 2011, enligt preliminär statistik, 271. Under åren 2007–2011 har antalet anmälningar således ökat med cirka 55 procent (med reservation för att 2011 års siffror ännu inte är slutliga).

Den pistol som L innehaft är enligt min mening ett livsfarligt vapen som saknar eller har ett ytterst begränsat lagligt användningsområde. Utifrån de redovisade förarbetsuttalandena bör det därför kunna befaras att pistolen skulle komma till brottslig användning. Vapenbrottet bör därför redan av denna anledning bedömas som grovt. Särskilt med hänsyn till den allvarliga utvecklingen under senare år med ett kraftigt ökat antal anmälningar om grova våldsbrott där skjutvapen använts anser jag att det i dag finns all anledning att ta fasta på de nämnda förarbetsuttalandena.

L har uppgett att han innehaft vapnen för att kunna skydda sig med dem. I detta måste anses ligga att han varit beredd att använda dem, vilket också talar för att det kunnat befaras att pistolen skulle komma till brottslig användning. I samma riktning talar det förhållandet att L är medlem i Outlaws.

Hovrätten har uttalat att det faktum att vapnen förvarats i Ls bostad talar emot att vapnen kunnat komma till brottslig användning då de inte kan anses ha varit lättåtkomliga för andra. Att illegala vapen, och då särskilt enhandsvapen, över huvud taget finns i omlopp i samhället utgör i många fall en förutsättning för den grova våldsbrottsligheten. Vapnen kan självfallet, i skyddssyfte eller av annat skäl, tas med och användas utanför bostaden. Pistoler av det slag som är aktuell i målet kan, på grund av sin storlek, bäras nära kroppen. Det får normalt anses som en tillfällighet om ett vapen påträffas på den misstänkte på allmän plats eller i samband med husrannsakan hemma hos denne. Med anledning härav kan det förhållandet att vapnen påträffats i Ls bostad inte anses tala emot att de kunnat komma till brottslig användning.

Sammantaget anser jag att det, trots att L är ostraffad, kunnat befaras att vapnen skulle komma till brottslig användning och att vapenbrottet vid en helhetsbedömning av samtliga omständigheter i målet är att bedöma som grovt. L bör därför dömas för grovt vapenbrott till ett längre fängelsestraff än vad hovrätten bestämt. Även när det gäller straffmätningen bör beaktas att användandet av skjutvapen vid allvarliga våldsbrott enligt de i det föregående redovisade statistiska uppgifterna har ökat kraftigt under de senaste åren.

Processfrågor

Frågan om prövningstillstånd

Som framgått i det föregående har Utvecklingcentrum Malmö i samband med sin genomgång av överrättspraxis i RättsPM 2007:5 uttalat att enbart det förhållandet att ett innehav avser en pistol eller en revolver – trots att detta generellt kan tyckas innebära en risk att vapnet ska komma till brottslig användning – inte kvalificerar vapenbrottet som grovt. Innehav av pistol eller revolver genom att vapnet medförs skarpladdat (eller innehållande skarp ammunition) på allmän plats, i bil, i nöjeslokal eller liknande bedöms däremot som grovt brott. Enligt uppgift från utvecklingscentrum ser praxis fortfarande ut på detta sätt.

I samband med arbetet med Åklagarmyndighetens verksamhetsplan tas årligen fram en sammanställning över rättsfrågor som har bedömts som intressanta att få prövade i Högsta domstolen. Denna lista över prioriterade prejudikatfrågor tas fram av riksåklagaren i samverkan med utvecklingscentrumen och Ekobrottsmyndigheten.

I listan har de senaste åren som en prioriterad prejudikatfråga, under rubriken ”Områden där underrättspraxis bör skärpas”, angivits gränsdragningen mellan vapenbrott och grovt vapenbrott samt påföljdsval och straffmätning för grova vapenbrott. I innevarande års lista, som håller på att färdigställas, kommer i nu aktuellt avseende att uttalas följande.

Bedömningen grovt brott är alltför sällsynt och det saknas tydlig vägledning om i vilka fall brottet är grovt och när det gäller påföljdsfrågan. Olovligt innehav av skarpladdat skjutvapen (pistoler, revolverar, hagelbössor samt hel- eller halvautomatvapen) i bostaden bör regelmässigt anses som grovt vapenbrott eftersom det normalt är en tillfällighet om vapnet påträffas på den misstänkte utomhus på stan eller i samband med husrannsakan hos denne

Högsta domstolen har inte tidigare prövat frågan om gränsdragningen mellan vapenbrott av normalgraden och det grova brottet när det gäller innehav av vapen av det slag och under de förhållanden som det är fråga om i målet. Som framgått i det föregående anser jag att den pistol som L innehaft är ett livsfarligt vapen som saknar eller har ett ytterst begränsat lagligt användningsområde och att brottet, med utgångspunkt i de uttalanden som gjordes i förarbetena till bestämmelsen om grovt brott, redan av denna anledning bör bedömas som

grovt. En sådan rättstillämpning utgör en skärpning i förhållande till nuvarande underrättspraxis. Särskilt med hänsyn till den alarmerande utvecklingen under åren 2007–2011 med en mycket kraftig ökning av antalet anmälningar om grova våldsbrott där skjutvapen använts anser jag att bestämmelsen om grovt vapenbrott bör tillämpas utifrån de nämnda förarbetsuttalandena.

Det är förhållandevis vanligt att vapen tas i beslag vid husrannsakan i bostäder. Vidare är enhandsvapen vanligt förekommande i mål om vapenbrott. Med anledning härav finns det enligt min mening ett påtagligt praktiskt behov av att Högsta domstolen uttalar sig om gränsdragningen mellan vapenbrott av normalgraden och det grova brottet vid en situation som den i målet.

L överklagade tingsrättens dom endast avseende brottsrubricering och påföljd. Skuldfrågan har således slutgiltigt avgjorts av tingsrätten. Målet lämpar sig därför väl för en prövning av Högsta domstolen.

Som redovisats i det föregående finns det ett pågående lagstiftningsärende avseende utformningen av bestämmelsen om grovt vapenbrott avseende dels frågan om vilka omständigheter som särskilt ska beaktas vid bedömningen av om brottet är grovt, dels frågan om det finns skäl att skärpa straffskalorna för vapenbrott och grovt vapenbrott (Ds 2010:6). Enligt uppgift kommer regeringen denna dag att besluta om inhämtande av lagrådets yttrande i ärendet. Detta förhållande skulle kunna anses tala emot att prövningstillstånd meddelas.

Förslaget i Ds 2010:6 om vilka omständigheter som särskilt ska beaktas vid bedömningen av om brottet är grovt tar emellertid sin utgångspunkt i förarbetena till bestämmelsen om grovt vapenbrott. Om Högsta domstolen prövade det nu aktuella målet borde därför de uttalanden som därvid görs komma att vara vägledande även efter en eventuell lagändring i enlighet med vad som föreslås i promemorian. I Ds 2010:6 görs bedömningen att det inte finns något behov av att skärpa straffskalorna för vapenbrott och grovt vapenbrott. Vad den denna dag beslutade lagrådsremissen innehåller i detta avseende är inte känt. För det fall lagstiftaren skulle göra en motsatt bedömning än den särskilde utredaren och skärpa straffskalorna så är det i nuläget omöjligt att bedöma om en sådan skärpning skulle komma att få någon betydelse för gränsdragningen mellan vapenbrott av normalgraden och det grova brottet. Vidare kan det förutsättas att det kommer att ta tid innan en sådan lagändring träder i kraft. Med hänsyn härtill, och till att ett klarläggande av rättsläget är angeläget på grund av den mycket kraftiga ökningen av antalet anmälningar om grova våldsbrott där skjutvapen använts, anser jag att det pågående lagstiftningsarbetet inte bör hindra att prövningstillstånd meddelas.

Sammanfattningsvis anser jag att prövningstillstånd bör meddelas då en prövning av mitt överklagande skulle vara av vikt för ledning av rättstillämpningen.

Bevisning m.m.

Jag ber att få återkomma med bevisuppgift och synpunkter på målets fortsatta handläggning för det fall Högsta domstolen skulle komma att meddela prövningstillstånd.

Anders Perklev

Lars Persson

Kopia till:

Utvecklingscentrum Malmö
Åklagarkammaren i Gävle (AM-164834-11)